ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

မိစ္ဆာဂူအော်သံ

ဒဂံယးရက္ခိန်



"ပျဉ်းမပြာစခန်းမြို့လေး" သည် ယခုအချိန်တွင် ယခင်ကလို မစည်ကားတော့။

"ခရမ်းပြာ တည်းခိုရိပ်သာ" သည် လည်း ဧရာရုပ်သွင်ဖြင့် ဆွေးမြည့် ဟောင်းအိုနေလေပြီ။

မြို့လယ်လမ်းတို့ သည် ခြောက်သွေ့ဆိတ်သုဉ်းလျက် ...

မြို့ပြင်ပိုင်းသည် မူ သုသာန်တစပြင်လို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည် ။

အရာအားလုံးသည် အမဂ််လာမြင်ကွင်းများ လို ဖြစ်နေချေသည် ။

ပျဉ်းမပြာစခန်းမြို့ကို မစွန့်ခွာရက်ကြသော လူအချို့သည် သာ ဇာတိမြေမှာ အခြေချကျန်ရစ်ကြသည် ။

ဤလူတစ်စုသည် မိုးသက်လေပြင်းတိုက်ခတ်တတ်သော ညများ တွင် မိစ္ဆာဂူဆီမှ အော်သံ၊ ခေါသံများကို ကြားရတတ်ကြသည် ။

တစ်ခါတလေလည်း ပီပီသသ၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပဲ့တင်သံလို...

ရံဖန်ရံခါမှာ တော့ မပီပိုးဝါးသော အော်သံများ ။

စတင်ကြားရသူတို့ မှာ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်အောင် ချောက်ချောက်ချားချား ခံစားရသော်လည်း ...

ပျဉ်းမပြာ ဌာနေတို့ သည် မူ...

ကြေကွဲလွန်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြန်လည်တသ သတိရစေ

သော ခေါ်သံများ အဖြစ်နှင့် ရင်တနင့်နင့် ရှိနေကြရဆဲပါ။

"မိစ္ဆာဂူ" ဟု လူတို့ အမည်ပေးထားသော သဘာဝကျောက်ဂူပျက်ကြီးအတွင်းမှ မိုးသက်လေပြင်းကျသောညများတွင် ကြားရတတ်သော ခေါ်သံများမှာ ...

"မောင်ရေ...မမငုံ ဒီမှာ "

"မမငုံ...မမငုံရေ"

"မောင်ရေ..ကယ်ပါဦး"

"မောင် လာလို့ မရတော့ဘူး မမငုံရယ်"

"မောင်ရေ..."

"မမငုံရေ..."

ဟူသော အသံများကို ပဲ့တင်ထပ်စွာ ကြားနေရတတ်သည် မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပါ။

******

ငွေသားငါးသောင်းတိတိ။

သို့မဟုတ် ...

ထိုငွေနှင့်ညီမျှသော ရွှေသားစစ်စစ်များကို လပြည့်ည (နက်ဖြန်ည) တွင် မိစ္ဆာဂူ၏ အရှေ့ဘက် ဂူပေါက်ကြီး၏ ထိပ်ဝတွင် ထားရှိရမည်။

ရဲသို့ တိုင်မည်

(သို့မဟုတ်...)

လိမ်လည်လှည့်ဖြားမည်ဆိုလျှင် "သူရိန်ပိုင်" ၏ အသက်ကို ယူထားမည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိုနေရာ၌ လာယူပါ။

မရဏဝိုဏ်း

စာကို ကိုင်ထားသော "ဒေါ်ပိုးအိမ်"၏ လက်တို့ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ။ မျက်ရည်တို့ က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရင်း...

"ဘယ်နဲ့ လုပ်ကြမလဲ"

"ဘယ်နဲ့ လုပ်ကြမလဲ ကိုပိုင်သ..ရယ်"

အားကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်ရင်း ခင်ပွန်းသည် ကို မေးလိုက်သည် ။

"ဦးပိုင်သ" သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၍ မေးကြောကြီးများ ထောင်လာအောင် အံကိုခဲထားရာက...

"ဘယ်နဲ့ မှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေကို ဘယ်သူမှ ယှဉ်လို့ မရနိုင်ဘူး မပိုးအိမ်"

"ဟင်"

"သားလေး အသက်ချမ်းသာအောင် ငွေသာပေးလိုက်ပေတော့"

"အို..ကိုပိုင်သရယ်...နည်းလေးလမ်းလေးများ လည်း ကြံစမ်းပါဦး၊ ရဲဂန်ထောက် ဦးအုန်းမောင်နဲ့ လည်း ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာပဲဟာ အကျိုးအကြောင်း ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်"

ဦးပိုင်သက ခေါင်းယမ်းသည် ။

"မလွယ်ဘူး မပိုးအိမ်၊ ကျုပ်သဘောကတော့ ငွေပေးလိုက်စေချင်တယ်၊ သား လွတ် လာပြီးမှ အမှုဖွင့်မယ်၊ သားကလည်း သူ့အတွေ့အကြုံ

ကို ပြောပြနိုင်ရင် ရဲအနေနဲ့ ပိုပြီး ခြေရာခံလို့ လွယ်သွားတာပေါ့၊ ဒီတော့မှ ရဲအနေနဲ့ ဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးလိမ့်မပေါ့"

"အဲဒီနည်းကို အခုလုပ်ကြရအောင်ပါလေ၊ သားလည်း လွတ်စေရမယ်၊ ငွေလည်း မပေးရတော့ဘူးပေါ့၊ ကြည့်ပါဦး၊ တောင်းတဲ့ ငွေကလည်း ငါးသောင်းတဲ့ ရှင်...ဘယ်မှာ ပေးစရာရှိလို့ လဲ"

"ဩော်..စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိ ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့၊ သားရဲ့ အသက်က အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား"

"ကျွန်မက မအေပါရှင်၊ ဖမ်းနဲ့ လွယ်ပြီး မွေးထားရတဲ့ သူမို့ ရှင့်ထက် ပိုပြီး ပူရတဲ့ သူပါ၊ ခုဟာက..."

"ပေးစရာငွေလည်း ရှိရဲ့ နဲ့ မပိုးအိမ်ရယ်"

"ဩော်...ဒါက ရှင်ရှာရတဲ့ ငွေမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင်က ဘယ်နှမြောမလဲ၊ ကျွန်မ မိဘလက်ထက်က ရတဲ့ အမွေတွေ..."

"တော်...မပိုးအိမ်၊ ကျုပ်တော့ သားလေးအသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပြန်မြင်ချင်တယ်၊ ငွေဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ ရနိုင်တယ်၊ နောက် ဒီမရဏဂိုဏ်းသားတွေကို အံတုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောချင်တာ ဒါပဲ"

"အမယ်လေးနော်...အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းကြမလဲလို့ မတွေးဘူး၊ ငွေ...ငွေပဲ လမ်းခင်းချင်နေတာပဲ"

"ခုဟာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး မပိုးအိမ်၊ ကျုပ်တို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသားလေးကို ပြန်ပေးဆွဲတာ၊ ငွေမပေးလို့ ဖြစ်မလား"

"ဒီလိုပဲ ကြံဖန်ကြည့်ရမှာ ပဲ၊ "ထိန်တောရပ်" က "ကိုလွန်းမောင်" ရဲ့ သမီးလေး "ဧကရီ"ကို ပြန်ပေးဆွဲတုန်းက ရှိတာလေးတွေ ပုံပေးပြီး တောင်းပန်စာရေးလို့ လွတ်လာပါရောလား"

"သဘောပဲ မပိုးအိမ်ရေ"

"ကျွန်မမှာ ငွေငါးသောင်း အပြည့်မရှိဘူး၊ ရွှေတွေလည်း မရောင်းနိုင်ဘူး၊ ရွှေတချို့ရယ်၊ ငွေသားအားလုံးရယ်၊ သူတို့ ပြောတဲ့ ဂူပေါက်ကြီးရှေ့ သွားတင်ပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် တောင်းပန်အသနားခံစာတစ်စောင်ရေးမယ်"

"မပိုးအိမ်"

"ဆို..ကိုပိုင်သ"

"ကိုလွန်းမောင်တို့ က တကယ်ဆင်းရဲတာနော်၊ ခင်ဗျားမှာ က ရွှေပိသာလိုက်၊ စိန်အတုံးလိုက်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြန်ပေးဂိုဏ်းက မသိဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး မပိုးအိမ်"

"အို...အလျှောက်ကောင်း အထောင်းသက်သာ ဆိုသလိုပေါ့ရှင်၊ ပိုးအိမ်တို့ လုပ်လို့ ဘာများ မဖြစ်ထွန်းဖူးတာ ရှိသလဲ၊ ကြည့်နေသားလည်း လွတ်ရမယ်၊ ငွေလည်း အပြည့်မပေးရအောင် ကျွန်မ ကြံပြမယ်"

"လုပ်...မပိုးအိမ် လုပ်၊ ကျုပ်တော့ ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ရှင်အသာနေ"

"မင်းလောဘကြောင့် သားအသက်ဆုံးခဲ့ရင် မင်းကိုပါ ငါသတ်မိမှာနော်"

"အမယ်လေး...ပြန်ပေးဂိုဏ်းနဲ့ များ ညှိထားရော့သလားရှင်၊ ပေးချင်လိုက်တဲ့ ငွေ"

ဒေါ်ပိုးအိမ်၏ ထော့ငေါ့သော စကားနှင့် သံသယအကြည့်များကြောင့်

"တောက်"

တစ်ချက်သာခေါက်ပြီး ဦးပိုင်သ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည် ။

ဒေါ်ပိုးအိမ်မှာ မျက်ရည်သုတ်ပြီး စာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိပ်၍ ဘော်လီအိတ်တွင်းသို့ ထည့်၏။ ထို့နောက် ဖဲထီးတစ်ချောင်းဆွဲလျက် ထွက်သွားတော့သည် ။

ဧကရီတို့ အိမ်ကိုပါ...

******

အလွန့်အလွန် လောဘကြီး၍ တပင်တပန်း အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသော ဒေါ်ပိုးအိမ်။

ငွေကြေးကို တစ်ကျပ်ကအစ တုန်နေအောင် နှမြောတတ်သော ဒေါ်ပိုးအိမ်။

ဘယ်သူပေါ်မှ စေတနာမရှိ၊ မိမိ၏ ဝမ်းကိုပင် မသထာချင်။ ငွေကုန်မည်စိုးလွန်း၍ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကိုပင် မစားရက် မသောက်ရက်ခဲ့သော ဒေါ်ပိုးအိမ်။

ယခုတော့...

ငွေသားငါးသောင်း အသားလွတ်ပေးရမည်ဆိုသော ပြန်ပေးများကြောင့် ရူးမတတ် နှမြောတွန့်တိုမိခြင်းက တစ်ပိုင်း။

သမီးကြီး "စန္ဒာပိုင်" နှင့် သားလေး "သူရိန်ပိုင်" နှစ်ယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့၏။

ဤတစ်ဦးတည်းသော သားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လွန်းသော ပရိဒေဝက တစ်ပိုင်းကြောင့်...

သူတစ်ကိုယ်လုံး မီးတွင်းထဲ ဆင်းလိုက်ရသလို ပူပြင်းစွာ ယောက်ယက်ခတ်နေသော ဒေါ်ပိုးအိမ်မှာ ...

ဧကရီ ဘယ်နည်းနှင့် ပြန်ပေးကို ဈေးဆစ်၍ ရပါသလဲဆိုသော စုံစမ်းမှုအတွက် သူလူပ်ရှားနေသမျှကို...

သူနောက်မှ ဦးထုပ်နက်၊ နေကာမျက်မှန်နက်နှင့် ဘောင်းဘီနက်ဝတ်ဆင်ထားသော သူတစ်ယောက်က အစဉ်တစိုက် နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်နေပြီဆိုသည် ကို ဒေါ်ပိုးအိမ်တစ်ယောက် လုံးဝ မရိပ်မိ မသိရှိ။

******

"ငွေသုံးသောင်းဆိုတာလည်း မနည်းပါဘူးရှင်၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ ၊ အဲ..ဒီထက်လည်း ပိုမရှိဘူး"

"ဘဏ်ကငွေနဲ့ အိမ်က ရွှေတွေရော..."

"ဒါတွေ ထည့်တွက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ငွေသုံးသောင်းနဲ့ အတူ အသနားခံစာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရေးလိုက်တာပါ၊ ဖတ်ရသူတိုင်း သနားမှာ ပါ"

"အင်း...ကျုပ်တော့ ရင်လေးတယ် မပိုးအိမ်၊ ခက်တာက ကျုပ်ငွေ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားမိဘလက်ထက်က အမွေရတဲ့ ငွေတွေဆိုတော့ မပြောသာဘူးပေါ့လေ၊ ကျုပ်တော့ သားလေးအတွက်ပဲ စိတ်ပူလှပြီ၊ ဒါနဲ့ စာက ဘယ်လိုရေးလိုက်သလဲ"

"အိမ်မှာ ဒီငွေအကုန်ပါ၊ ဒီထက်ပိုရှိခဲ့ရင် မိုးကြိုးပစ်ပါစေ၊ မြွေပွေးကိုက်ပါစေဆိုပြီး..."

"အို...ဒုက္ခပါပဲ၊ ခက်လိုက်တာကွာ"

"မခက်ပါနဲ့ ...ပြောပါရစေဦး၊ သူတို့ ယုံအောင် အဲဒီလို ကျိန်ပြီးတော့မှ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ကျွန်မဘယ်လိုချစ်ကြောင်း၊ သားသမီးချင်း၊ မိဘချင်း စာနာဖို့ အကြောင်းအစုံပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့လေ..သိလား"

"အင်း..."

"သနားသဖြင့် သားလေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ခွင့်ပြုပါဗိုလ်ကြီးရယ်ဆိုပြီး နဂိုးချုပ်ထားတယ်"

ဒေါ်ပိုးအိမ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် တက်ကြွနေသလောက် ရင်မီးတောက်တောက် ပူပန်မိသူက ဦးပိုင်သပါ။

******

ချိန်းဆိုထားသောမနေ့က လပြည့်ညက ငွေသုံးသောင်းနှင့် တောင်းပန်စာတစ်စောင်ကို ဂူပေါက်ကြီးရှေ့တွင် သွားရောက်တင်ထားပြီးခဲ့ပြီ။

ယနေ့ည ဂူပေါက်ကြီးရှေ့တွင် သူရိန်ပိုင်ကို

လာတွေ့ပါ။

မရဏဝိုဏ်း

ခြံတံခါးဝတွင် စာက ညှပ်ထားပြီးသား၊ ခြံစောင့်လည်း ရှိပါလျက်၊

မီးများ လည်း ထွန်းထားပါလျက် မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြ၊ မမြင်လိုက်ရ။

မရဏဂိုဏ်းသားများ သည် ပိရိသေသပ်စွာ၊ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားကြသည် ၊ သစ္စာရှိသည် ၊ ရက်စက်သည် ၊ အင်အားကြီးမားသည် ။ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကို မည်သူမျှမသိကြရ။ အဖွဲ့သားများ လည်း သိခွင့်မရှိ ။ တစ်နေရာရာမှ နေ၍ ညွှန်ကြားနေသည် ဆိုသော သတင်းစကားများ သည် ပျဉ်းမပြာတစ်မြို့နယ်လုံးအနှံ့အပြန့် ကြားနေကြရလေသည် ။

"ကဲ...ကျွန်မ မပြောလား၊ သားလေး မျက်နှာကို ဒီည မြင်ရတော့မှာပါ၊ ပိုးအိမ်တို့ လုပ်လို့ မအောင်မြင်တာများ ရှိဖူးလို့ လား"

"မထင်နဲ့ ဦး မပိုးအိမ်"

"ဟင်...ဒီမှာ စာရနေပြီပဲ"

"စာကိုလည်း ဖတ်ကြည့်၊ လာတွေ့ပါပဲပါတယ်၊ လွတ်လိုက်ပြီလို့ မမပါတာ"

"သားကို မြင်ခွင့်ရရင် ပြီးတာပဲ"

"ငွေမပြည့်လို့ ထပ်တောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ဒါဆိုလည်း ကျွန်မလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒူးထောက်ရှိခိုး တောင်းပန်မယ်ရှင်"

"ကျေနပ်ရင်တော့ ကောင်းပါရဲ့ ၊ မင်း သူဌေးမကြီးမှန်း"

"ဩော်...ကိုပိုင်သရယ်၊ ကျွန်မလက်ထဲမှာ ဒီငွေထက် ပိုမရှိဘူးလို့ ရှင့်ကို ကျိန်ပြောပြီးပြီပဲ"

"အေး...အဲဒါကို သူတို့ က ယုံဦးမှ ကိုက္ခ၊ မင်းလက်ထဲမှာ မရှိပေမယ့် ဘဏ်မှာ သိန်းချီရှိနေတာပဲ"

"တော်စမ်းပါ၊ ရှင် ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး အရာရာမှာ ဒွိဟစိတ်နဲ့ တွေဝေနေတာပဲ၊ ဆုံးဖြတ်စရာရှိလည်း ရဲရဲပေါ့"

"အေး...မင်းကတော့ ငွေပဲကြည့်နေ၊ ငါကတော့ ငါ့သားလေးအသက်ပဲ စိုးရိမ်တယ်"

"ကိုပိုင်သနဲ့ ခက်ပါလားရှင်၊ ဒီညလာတွေ့ဖို့ စာပဲရနေပြီပဲ၊ ရှင့်ဟာရှင် အိမ်ရှေ့ခန်းသွားနေစမ်းပါ၊ သားပြန်လာရင်စားဖို့ သားကြိုက်တတ်တဲ့ အမဲနှပ် နှပ်နေတယ်"

ဦးပိုင်သသည် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ စိတ်မာတ်ကျခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ သားအတွက် အတိုင်းမသိ ပူပန်မိခြင်းတို့ ကို ခံစားရင်းဖြင့် နောက်ဖေးခန်းမထွက်သွားတော့သည် ။

ဒေါ်ပိုးအိမ်ကတော့ ယုံကြည်ချက် အပြည့်နှင့် ...

ယနေ့ည သား၏ မျက်နှာကို မြင်ရတော့မည်။ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သားလေး၏ အခန်းမှာ အတူအိပ်စက်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များ နှင့် တက်ကြွစွာ ရှိနေပါ၏။

နေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်ရာမှ ရင့်လာခဲ့သည် ။

အပူရှိန်စွမ်းအားကုန်တော့ အရောင်လည်း မှိ်န်၊ နေရှိန်လည်း လျော့ခဲ့ပြီ။

အလင်းရောင် ဖျော့ လာလေ .. ဦးပိုင်သ၏ စိုးထိတ်မှုက လွန်ကဲလာလေလေ..

သည် လိုနှင့် ညဉ့်ဦယံသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ပျဉ်းမပြာမြို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရုတ်တရက် မိုးသက်ကြွေ၍ လေပြင်း

တိုက်ခတ်လာသည် ။

စောစောဆီက စည်ကားလှုပ်ရှားနေသူတို့ သည် ကြက်ပျောက် ၄က် ပျောက် ချက်ချင်း ပျောက်ကုန်ကြပြီ။

အဆောက်အအုံရှိရာဆီသို့ ခိုလှုံဝင်ရောက်ကြပြီး အိမ်တော်တော်များ တို့ သည် တံခါးပိတ်လိုက်ကြပြီ။

ညနေနှောင်းဆီက စည်ကားခဲ့သမျှ သုသာန်တစပြင်သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည် ။

မိုးကြွေသံနှင့် လေတိုက်သံသည် သာ ဆိတ်ငြိမ်နေသော ညကို ထွင်းဖောက် စိုးမိုးနေ၏။

သစ်ကိုင်းချောက်ကြွေသံသည် ပင် တစ္ဆေတို့ အော်ညည်းသံလို ကြက်သီးထစရာ။

ဘာသံမျှ မကြားအောင် ဆိတ်ငြိမ်သွားပြီးနောက် တရှိုးရှိုး တရဲရဲနှင့် လေတိုးသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်များ ၏ သက်ပြင်းရှိုက်သံကြီးကို ကြားနေရသလို၊ မိုးသံလေသံတို့ က ချောက်ချားဖွယ်အတိ ရှိနေချိန်မှာ ...

"ဟာ... လာပြီ.. လာပြီ...လာကြပြီ"

အိမ်ဖော်မလေး၏ တပ်လှန့်သံကြောင့် ဒေါ်ပိုးအိမ် ထကြည့်လိုက်တော့ မီးတုတ်နှစ်ခု၏ အရောင်ကိုသာ ပထမဆုံး မြင်ရသည် ။

မီးလုံးကြီးနှစ်ခု ရွှေ့လိမ့်လာပုံကိုကြည့်ပြီး အိမ့်ဒလိန် စုန်းမခေါင်းပြတ်ကြီးများ မီးတောက်စားသည် ဆိုသော ငယ်ငယ်က ပုံပြင်ကို ပြန်သတိရပြီး ဒေါ်ပိုးအိမ်မှာ ကြက်သီးများ ဖျန်းခနဲ ထသွားတော့သည် ။

ချက်ချင်းလိုပင် ခြံဝမှ သည် အိမ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပါ၏။

ဂူပေါက်ကြီးသို့သွား၍ သားလေးသူရိန်ပိုင်ကို တွေ့ဆုံခေါ်ဆောင်လာမည့် အဖွဲ့ဖြစ်သော...

ဦးပိုင်သန့် တပည့်နှစ်ယောက်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီ။

"ဒီမှာ မပိုးအိမ်"

"ဟင်"

"မင်း မြင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ မင်းသားရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်... ကြည့်ကွ"

မိုးထစ်ချုန်းသံထက် ပြင်းစွာ ဦးပိုင်သက အော်လိုက်ချိန်မှာ ...

စောင်နှင့်ပတ်ထားသော ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုကို ဒေါ်ပိုးအိမ်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ချပေးလိုက်သည် ။

"ဟင်..သား..သား သူရိန်"

မိုးစက်တို့ နှင့် နစ်နေသော သား၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ပိုးအိမ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာသည် ။ ပြောစရာ၊ မေးစရာ စကားတို့ က လည်ပင်္ခ တစ်နေ၏။

"ပိန်လှချည်လား"

အနီနှင့် အမည်းစင်း စောင်ကျားကြီးနှင့် ပတ်ထားသော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ရှူးရှူးသွယ်သွယ်လေး ဖြစ်နေ၏။

"ကို..ကိုပိုင်သ"

"သား...သားလေး ဘာ..ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

ဒေါ်ပိုးအိမ်၏ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာက ဆတ်ဆတ်

တုန်လျက်...

"သား ဘာဖြစ်သလဲ ဟုတ်လား"

"ဟင်...လောဘအိုးမ၊ မိန်းမယုတ်"

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ စောင်ကို ဖြေပြလိုက်စမ်းပါကွ"

ဦးပိုင်သက ကျုံးအော်ရင်း မချိမဆံ့ ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့သလို စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့် တအားထုနှက်နေတော့သည်။

ဒေါ်ပိုးအိမ်မှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တောင့်မတ်နေရာက သား၏ အနမ့်ာ ထိုင်ချလိုက်ချိန်တွင် ဦးပိုင်သ၏ တပည့်နှစ်ယောက်က စောင်ကျားကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှစ်ဖွင့်ပြလိုက်တော့...

မျက်နှာသည် ပကတိ။

လည်ပင်းမှ သည် လက်ဖျားခြေဖျားအထိ အသားတစ်မျှင်မျှမပါရှိ။ အားလုံး အရိုးစုကြီး...

"အမယ်လေး...အမယ်လေး"

ဒေါ်ပိုးအိမ် အသံနက်ကြီးဖြင့် ကျုံးအော်နေတော့သည်။

"အမယ်လေး...သား..သားလေး"

"ငါ့သားလေး အသားတွေရောဟင်..."

"အသားစ တစ်မျှင်မှ မကျန်အောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြတာလဲ"

"အမယ်လေး..သား...သား"

"ငါ့သား အသားတွေ ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟောဒီမှာ စာ၊ သားမျက်နှာ မြင်ချင်တယ်ဆိုလို့ မြင်ရပြီမဟုတ်

လားတဲ့ "

"မရဏဂိုဏ်းကို ညာလို့ မရဘူး၊ ဥစ္စာရှူးမကြီး ဒေါ်ပိုးအိမ်ရဲ့ "

"နင့်ကြောင့်...နင့်ကြောင့်၊ ငါသား မြင်လို့ ကောင်းသေးရဲ့ လားဟင်၊ ကြည့်... ကြည့်.. ကြည့်စမ်း"

ထွက်ပြေးတော့မည့် ဒေါ်ပိုးအိမ်ကို ဆွဲယူပြီး သားအလောင်းဘေးသို့ တွန်းပို့ပစ်လိုက်သည် ။

လဲကျသွားသော ဒေါ်ပိုးအိမ်၏ လက်တစ်ဖက်က သား သူရိန်၏ ရင်ဘတ်နေရာကို လက်နှင့်ထောက်မိတော့...နံရိုးခြောက်များကြားသို့ သူ့လက်ချောင်းများ ကျံဝင်သွားတော့သည် ။

"အမယ်လေး...အမယ်လေး..အသားပေးပါ၊ သားလေး အသား..."

"အသားတွေပြန်ပေး...ပြန်ပေး"

"ပေး..ပေး"

အသံနက်ကြီးနှင့် ကျုံးအော်ရာမှ အသံကပြာပြီး တိမ်ဝင်သွားတော့သည် ။

ဒေါ်ပိုးအိမ်၏ အမူအရာ မျက်နှာအကြည့်တို့ သည် တမုဟုတ်ချင်း ခြားနားသွားခဲ့လေပြီတကား...

"မှားလေပြီ" ဆိုသော အသိနှင့်အတူ..

သား၏ မျက်နှာနှင့် အရိုးစုကိုယ်ခန္ဓာကိုတွဲလျက် မြင်လိုက်ရရုံမက လက်ထောက်မိရာမှ သိရသောအတွေ့ကြောင့် ချောက်ချားကြောက်လန့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ပရိဒေဝလွန် ဝေဒနာကို...

ဒေါ်ပိုးအိမ်၏ နှလုံးသားကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဦးနှောက်တို့ က ခံနိုင်စွမ်းရ

ည် မရှိတော့။

သူမျက်စိထဲတွင် ...

အရိုးစုကြီးက ထလာသည် ။

ကျန်ငွေနှစ်သောင်း တောင်းသည် ။

အသားများ ပြန်ပယ်ခိုင်းသည် ။

ဤအမြင်၊ ဤအသိများကြောင့် ဒေါ်ပိုးအိမ်တစ်ယောက် အသံကုန် ကျိုးအော်ပြန်သည် ။

"အသား...အသား...အမယ်လေး"

မိုးသက်လေပြင်းတိုက်ခတ်သော ထိုတစ်ညမှာ သား၏ မျက်နှာနှင့် ဆက်လျက် အရိုးစုခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်ရပြီးသည် ၏ နောက်ပယ်...

ဒေါ်ပိုးအိမ်တစ်ယောက် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွပ်သွားချေပြီ တကား။

******